

DORTE SCHOU

SKY

KODEN TIL

BØE

FRIHED

RNE

KRABAT LETLÆST

D O R T E   S C H O U

SKY

K O D E N   T I L

BØE

F R I H E D

RNE

KRABAT LETLÆST

Der er et oprør på vej.
*Look vil afsløre de løgne, Det Øverste Niveau
har fortalt skyboerne. Men på samme tid vil
han vinde Trits kærlighed, selvom Trit er fjenden.*

*Og nu har Trit fået ordre til at slå Look ihjel.
Det lykkes Look at slippe ud, men måske har han
mistet Trit for evigt?*

*Han er igen på vej ud i den barske verden uden for
Skyen for at møde Sol og oprørerne.*

*Og denne gang har han i det mindste noget med:
Han kender koden, som kan få dem ind under
Skyen, når oprøret starter.*

KAPITEL 1

Den stærke vind gør det svært at komme frem. Luften smager salt på mine læber. Græsset rasler rundt om mine ankler.

Havets lugt er skarp blandet med noget råddent. Måske tang. Noget, man er nødt til at spise. Hvis man bor herude.

Jeg er kommet forbi minerne. Trit kunne let have skaffet mig af vejen, som de havde fået besked på. Men det gjorde de ikke.

Det betyder, at de stadig føler noget for mig.

Tanken om Trit gør ondt.

Solen brænder fra himlen, og jeg trækker min

hætte så langt frem som muligt og tvinger mig selv til at tænke på noget andet.

Koden. Jeg kender koden nu.

Indtil for kort tid siden havde jeg ikke meget at fortælle Kat og Sol. Men nu har alt ændret sig til det bedre.

Og til det værre.

Hvis bare Trit var taget med mig. Men Trit tager ikke hensyn til andre end sig selv. Og de er ligeglade med, om det, de gør, går ud over andre.

Men er Kats had til Niveauet bedre? Et had, der er så stort, at hun ikke engang vil redde sit eget barn, fordi Trit holder med de forkerte.

Jeg ville ønske, at jeg ikke havde rodet mig ud i alt det her. Men jeg har ikke længere noget valg. Jeg er på den anden side af Skyen. Og jeg kan ikke bare gå hjem igen uden fare for at blive slået ihjel.

Jeg lader mit blik følge en fugl, som letter fra en græstue foran mig. På en måde er jeg fri nu ligesom den. Jeg tænker på Tikka og hendes spinat, mens jeg ser på de planter, jeg går forbi. Hun sagde, at det kan

lade sig gøre at udvikle nye arter af planter, som kan tåle tørke og salt.

Måske kan man faktisk godt bo herude, tænker jeg. Og være med til at finde nye måder at leve på.

Min nye følelse af frihed varer ikke længe. Efter mindre end en halv time er jeg så træt, at jeg har mest lyst til at lægge mig ned på jorden og græde. Blæsten får salt fra havet til at samle sig i flager på min hud. Tanken om et liv under solen, som lige nu er ved at brænde mig op, giver ingen mening.

Jeg tager mig sammen og maser videre. Den tørre jord støver, hver gang jeg tager et skridt, og minder mig om, at jeg ikke har vand med. Jeg beder til, at Sol har fået min besked. Uden hende tvivler jeg på, at det vil lykkes mig at nå frem.

Jeg tager min sender op af lommen. Ikke noget svar fra Sol. Jeg bliver ramt af panik som et stød i maven.

Træk vejret. Tænk på et hav.

Jeg ser ud mod de urolige, gråblå bølger. Hvis jeg

havde været en fisk med gæller og kunne svømme ned i dybet, ville jeg ikke tøve et sekund. Mine chancer for at overleve i forhold til nu ville være 100 mod 1.

Hjælp mig, Sol. Jeg finder hendes ikon på senderen og trykker.

”Vil du skabe kontakt til Sol, Søster?” spørger stemmen.

”Hvad tror du?” råber jeg. ”Ja!”

Lidt efter dukker Sols hologram op.

”Trit?” siger den lille figur. Jeg kan mærke hendes håb.

”Nej, Sol, det er Look. Hjælp mig.” Jeg kan selv høre, hvor svag min stemme er.

”Look, men hvordan ...?”

Det går op for mig, at jeg er nødt til at finde på en grund til, at jeg har Trits sender.

”Jeg gik ind i det forbudte område igen,” siger jeg. ”For at få Trit til at flygte.”

Jeg håber, at Sol vil tro mig.

”Vi var tæt på at blive taget. Trit sendte mig ud samme vej som sidst.”

Der opstår en pause. Jeg skynder mig at sige noget mere. Jeg har ikke brug for spørgsmål.

”Trit er stædig,” siger jeg. ”De ville ikke med ud.”

”Look ... Jeg elsker dig for at have forsøgt,” siger Sol. ”Men Kat må aldrig få det at vide.”

Jeg kan mærke, at jeg er ved at gå i panik igen.

”Jeg ved ikke, hvor jeg er, Sol,” siger jeg. ”Og jeg har ikke noget vand med.”

”Hold din sender åben,” svarer hun. ”Sid helt stille, så bliver tabet af væske mindre. Vi kommer ud efter dig.”

Jeg sætter mig på jorden med begge knæ trukket op til hagen og mit ansigt ned mod jorden. Med en arm hen over mit hoved prøver jeg at skærme min hjerne mod varmen. Jeg føler mig som en rosin, der engang har været en vindruer.

Jeg er svimmel, og en tung kvalme vælter ind over mig. Vinden har lagt sig og gør heden værre. Lyden af havet suser i mine ører. Jeg sidder uden at bevæge mig og lytter til det.

Det er, som om tiden er gået i stå.

Så blander en ny lyd sig med bruset fra havet. En hvislen.

Jeg løfter med besvær mit hoved og ser op. Foran mig svæver et syn fra en drøm. Det ligner en stor fugl, eller en engel, højt oppe på himlen. Måske er jeg død.

Fuglen taber højde og svæver tæt på det sted, jeg sidder. Nu kan jeg se, at dens vinger er lavet af jordslået stof, som måske engang har været hvidt. Nogen vinker oppe fra fuglen. Det er Sol. Og Knut er der også.

”Jeg er på vej ned, Look,” råber Sol.

Fuglen dykker. Sol lader nogle ting falde ned på jorden og hopper selv efter.

”Vi ses i lejren,” råber hun op mod Knut.

Han får fuglen op i højde igen og drejer i en stor, blød bue mod det sted, jeg så den komme fra.

”Vand,” siger Sol. ”Her.”

Hun rækker mig en beholder med skruelåg, en ting af plastik. Vi har lært om den på uddanneren.

Den er et symbol på forbruget i Sidste Tid, som var skyld i Den Store Afsmeltning.

”Genbrug,” siger Sol. ”Vi finder masser af dem.”

Mine fingre virker ikke, og hun må hjælpe mig med at skrue låget af.

Jeg drikker for hurtigt. Så snart vandet lander på bunden af min mave, bliver det skyllet opad igen. Jeg er tæt på at kaste det op. Med besvær lykkes det mig at holde vandet nede.

”Kan du støtte på benene?” Sol rækker en hånd ud for at hjælpe mig op.

”Klart,” svarer jeg og prøver at rejse mig. Min krop svajer, og mine ben klapper sammen under mig.

”Okay. Læg dig her.” Sol peger på fire pinde med stof spændt ud mellem sig. En slags bære. Der er hjul under den og håndtag i den ene ende. Jeg lægger mig ned.

”Tak, Sol,” mumler jeg. Jeg tror ikke, jeg har været så glad for noget i hele mit liv.

Hun folder en skærm ud over båren, så en skygge lægger sig over mit ansigt.

”Hvad var det, jeg så på himlen?” spørger jeg. Jeg er stadig ikke sikker på, om synet af den hvide fugl var en drøm eller ej.

”Knuts flyver,” svarer Sol og smiler til mig. ”En svæveflyver.”

Hun går ned til den anden ende af båren og griber fat i de to håndtag. Så skubber hun, og hele rammen, med mig ovenpå, kører fremad.

Hun kommer hurtigt op i fart.

”Nu skal vi have dig hjem til lejren,” siger hun. ”Når dit solstik er gået over, glæder vi os til at høre, hvad du har fundet ud af.”

”Jeg har nyt!” mumler jeg. Før søvnen slår mig ud, tænker jeg på, hvor lettet jeg er over at have noget at fortælle dem.

KAPITEL 2

En urolig skygge flimrer hen over min krop, da jeg vågner. Jeg ligger under et tag af grene og siv. Med øjnene følger jeg en sommerfugl. Den er gul med pletter. Blæst og skygge gør luften kølig. Jeg kan trække vejret igen, og jeg har ikke kvalme mere. Men mit hoved er tungt.

Knut sidder på en revnet stol et par meter væk.

”Du er kommet igen,” siger han og snor sit skæg.

”Ja.” Jeg kan ikke lide, at han har siddet og set på mig, mens jeg sov. ”Hvorfor sidder du der?”

”Vi har holdt vagt på skift,” svarer Knut. ”Det så lidt kritisk ud, da Sol kom med dig.”

Jeg prøver at rejse mig fra båren. Stoffet giver efter og gør det svært at komme op. Jeg lægger mig ned igen og ser op på de tørre planter i taget.

”Vil du have lidt vand?” Knut kommer op at stå og rækker en bulet kop af metal hen mod mig. Han støtter min ryg, så jeg kan sidde op og drikke. Jeg har det okay med hans hænder mod min krop. Det føles næsten naturligt. Vandet får min hjerne til at klare en smule op.

”Kat venter på at komme til at tale med dig.”

Jeg synker en slurk vand mere. Jeg har ikke travlt med at tale med Kat. Men der er ingen vej udenom.

”Jeg er klar,” siger jeg og svinger benene ud over bårens kant.

Knut stikker en arm ind under min skulder for at hjælpe mig op at stå.

Jeg er stadig så svag, at han næsten må bære mig.

”Det bliver bedre, når du får mad,” siger han.

”Tikka er i gang med at gøre det klar.”

”Spinat?” siger jeg.

”Nå, den kan du godt huske.” Knut griner. ”Når

det gælder om at overleve, kan man vænne sig til lidt af hvert.”

Vi er nødt til at gå ud over det åbne stykke uden skygge for at komme hen til stedet, hvor lejren samles. Varmen rammer mig som en hammer. Jeg kan kun klare et lille skridt ad gangen. Jeg har lyst til at løbe ind i skygge igen med det samme, men jeg kan ikke.

”Hvorfor er du blevet herude, Knut?” siger jeg. ”Ville det ikke være mere enkelt at bo under Skyen?”

Knut drejer sit hoved og ser på mig. Solen har gjort hans hud mørk og furet. Øjnene lyser under hans blege bryn.

”Det ville være meget mere enkelt inde under Skyen, ja,” svarer han. ”Men alt kommer med en pris.”

”Pris?” Jeg kæmper med at forstå, at nogen pris for at undgå det her kunne være for høj.

”Tænk dig om,” svarer Knut. ”Skyen er godt fundet på. Men for at få lov til at leve under den er man nødt til at følge Niveauets regler.”

Regel nummer et, tænker jeg. Regel nummer to, tre, fire.

”Vi var tæt på at dø under Den Store Afsmeltning,” siger jeg. ”Det er dumt at bilde sig ind, at vi kan leve som før.”

”Sandt,” svarer Knut. ”Men kriser kan lære os nye måder at leve på ... Hvis vi tør tænke selv.”

Jeg ser de store pumper for mig, som henter vand fra kilder i bjergene. Solfangere. Ting, som folk her har fået til at virke igen.

”Har du selv bygget den flyver, I kom i?” spørger jeg.

Knut nikker og smiler.

”Den er flot, ikke?” siger han. ”Der er masser at bygge af herude.”

”Men ... hvordan får du den til at flyve?” Jeg hører den stille susen for mig, da flyet kom nærmere. Ingen motor.

”Termisk opvind,” svarer Knut. ”De vinde, der opstår, når solen varmer jorden op.”

”Dem må der være masser af her,” siger jeg.

”Du har ret.” Knut peger op mod en sort prik på himlen. ”Prøv at se den der.”

Det er en fugl. En stor, mørk fugl med et enormt vingefang.

”Havørn,” siger Knut. ”Mester i at spotte steder med god opvind.”

Ørnen svæver uden at røre sig gennem luften.

”Hvis man styrer sit fly efter dem, er det let at ramme en varm vind, som bærer opad.”

”Som en fugl,” siger jeg og tænker på Trit. Dyremennesket.

Vi standser, mens jeg får mere at drikke.

”Niveauet vil redde sig selv ved at stjæle evner fra dyrene,” siger Knut. ”Vi lærer af dyr og planter. For at redde alle.”

Han trækker i sit skæg, mens han holder øje med ørnen.

”Det er den store forskel på os og Niveauet,” siger han.

Ørnen dykker. Da den når klippevæggen, kan jeg se, hvordan den uden at bruge sine vinger svæver

opad igen. Den hænger som et brunt punkt mod alt det hvide bag sig. Da den når toppen, svæver den i en blød kurve ind over bjerget og er væk.

”Hvis jeg kunne være som den fugl ...” siger jeg.

”Jeg forstår din drøm.” Knut smiler. ”Det er den samme drøm, som får os til at kæmpe mod Niveauet. Vi vil gøre ting på en ny måde. Ny og bedre.”

Jeg tænker over det, han har sagt.

Bliver noget bedre af, at Kat bestemmer, hvordan alting skal være?

Den følelse af frihed, jeg mærkede, da jeg så op på ørnen, er væk, så snart jeg ser Kat for mig. Jeg holder tanken for mig selv.

”Mennesker laver redskaber for at klare ting, som er helt enkle for dyr og planter,” siger Knut.

”Er det ikke okay?”

Knut nikker.

”Jo,” svarer han. ”Hvis bare vi kunne gøre det uden at smadre alt omkring os.”

Vi går det sidste stykke hen til den kølige skygge under taget. Sol vinker til mig fra sin plads ved bordet. Hele lejren er samlet. Det virker, som om det er mig, de venter på.

Kat sidder på sin plads for enden af bordet. Hun slår ud med hånden mod en ledig stol.

”Sid ned,” siger hun. ”Og få lidt at spise.”

Tikka stiller den samme grønne urt som sidst foran mig. Sammen med tang. Og nu også nogle lange, røde knolde.

”Det er oca,” siger hun og henter en stol, så jeg kan sætte mig. ”En slags vild kartoffel. Flot, ikke?”

Smagen er syrlig og får min spinat til at glide lettere ned.

”Det er tid til at høre, hvad du har af nyt,” siger Kat, da jeg er færdig med at spise.

Hendes blik holder mig fast. Sol ser også på mig. Jeg er godt klar over, at hun stadig ikke vil have mig til at sige, hvem min kontakt er.

”Jeg ... har fået koden,” siger jeg. ”Til vejen ind.

Og til at stoppe de miner, der ligger i jorden foran den.”

Sol ser ud, som om hun kæmper med at tro på, at jeg taler sandt. Jeg kan godt følge hendes tanker. Trit ville aldrig give mig den kode.

Folk taler rundt om bordet. Kat holder en hånd i vejret, og der bliver straks stille.

”Jeg er nødt til at spørge, hvordan du har fået den kode,” siger hun.

Jeg tager en slurk vand. Den spinat, jeg har fået spist, er på vej op igen.

”Jeg har en kontakt,” siger jeg. ”I Niveauet.”

Kats blik brænder mod mig.

”Hvem?” spørger hun. ”Vi holder ikke noget skjult for andre i gruppen.”

Regel nummer fire. Vi holder intet skjult for Det Øverste Niveau.

”Det kan jeg ikke sige,” svarer jeg. ”Jeg har lovet at beskytte min kontakt.”

”Det er muligt,” siger Kat. ”Men den slags hensyn har vi ikke råd til her.”

Jeg ser over på Sol. Hendes ansigt er stivnet. Hun ved godt, hvad det næste, jeg er nødt til at sige, vil være.

”Min kontakt er én, I måske kender,” siger jeg. Sol retter sig op.

”Er det ikke lige meget?” siger hun. ”Look har fået fat i en kode, som kan skaffe os ind. Vi bør snakke om, hvad vi gør, når vi er inde under Skyen. Vi skal skabe kontakt med gruppen derinde. Og sørge for at ...”

”Stop, Sol,” siger Kat. ”Alt det taler vi om senere.” Hun vender sig igen mod mig.

”Først er vi nødt til at vide, om din kontakt er en, vi kan stole på.”

Min hjerne kører på fuldt tryk. Kan jeg lyve? Jeg er blevet god til det, men vil Kat tro mig, hvis jeg opfinder en person? Og hvad vil der ske, hvis hun gennemskuer min løgn?

”Svar, Look,” siger Kat. ”Hvem er din kontakt?”

D O R T E   S C H O U

Dorte Schou har skrevet flere bøger til børn og unge i både realistiske og fantastiske genrer. Hun har blandt andet skrevet labyrinthistorier, hvor læseren selv er hovedperson.